

ŠŤASTNÉ A KRVAVÉ VÁNOC

ROBIN STEVENSOVÁ

FRAGMENT

Šťastné a krvavé Vánoce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Robin Stevensová

Šťastné a krvavé Vánoce – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

FRAGMENT

Mé babičce, Phyllis Boothové –
ženě, jež dovedla pouštět hrůzu.

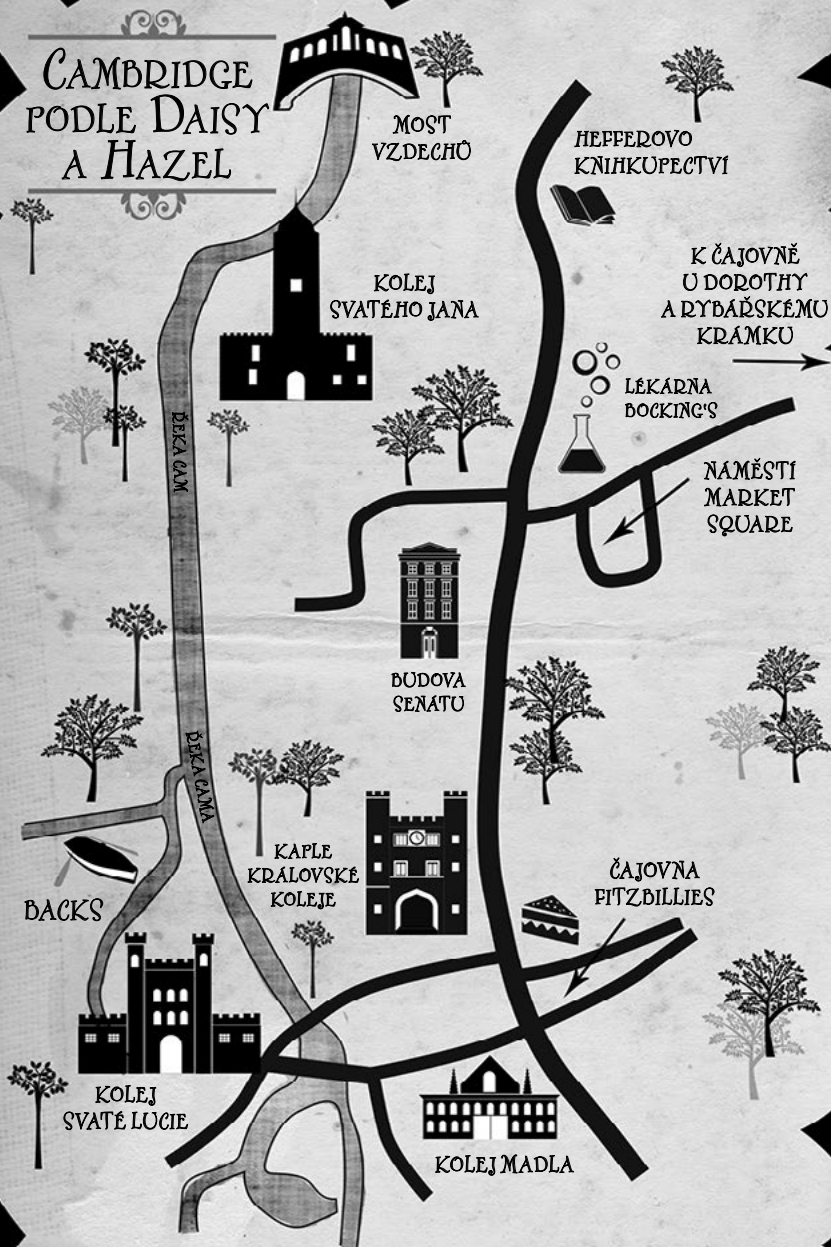

je zevrubný popis případů vánočních
zločinů, které vyšetřoval
detektivní klub Wellsová a Wongová.

Sepsala Hazel Wongová
(místopředsedkyně a tajemnice), 14 let.

První zápis v pondělí 23. prosince 1935.

CAMBRIDGE PODLE DAISY A HAZEL

ULICE TRUMPINGTON

KOLEJ
MADLA

REKTORŮV BYT

K MUZEU

PROFESORSKA
ZAHRADA

KNIHOVNÍ
NADVOŘÍ

KNIHOVNA

SCHODIŠTĚ
č. 9

SCHODIŠTĚ
č. 1

SCHODIŠTĚ
č. 8

SCHODIŠTĚ
č. 2

SCHODIŠTĚ
č. 7

SCHODIŠTĚ
č. 3

SCHODIŠTĚ
č. 6

SCHODIŠTĚ
č. 4

VRATNICE

SCHODIŠTĚ
č. 5

VÝCHODNÍ
NADVOŘÍ

PŘÍSTĚNA

ŠKOLNÍ
BUDOVY

JEZÍRKO

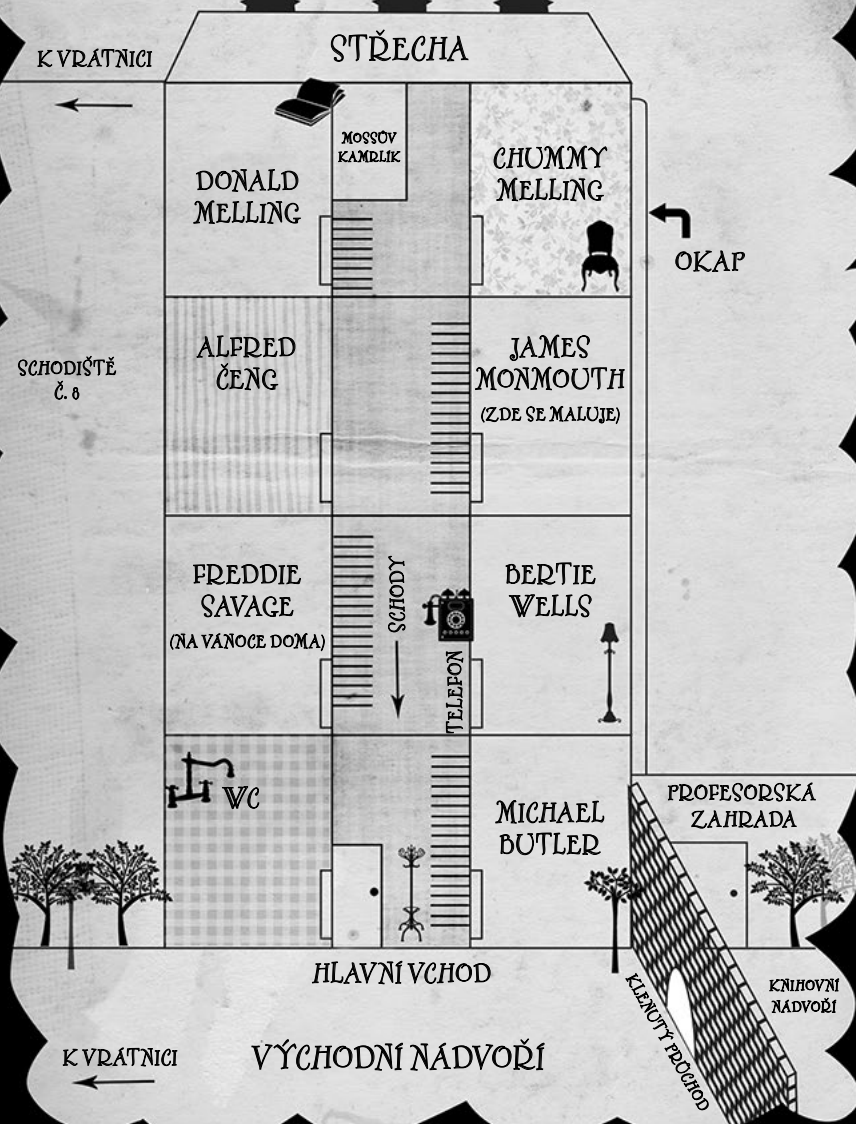
ZÁPADNÍ NADVOŘÍ

VELKÁ SÍŇ

MILL LANE

K MOSTU
A ŘEČE

SCHODIŠTĚ Č. 9
ZEPŘEDU

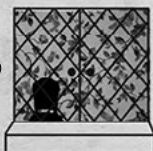

SCHODIŠTĚ Č. 9
ZE STRANY

VRÁTNICE

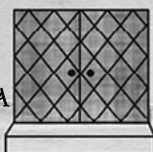
STŘECHA

OKNO
CHUMMYHO
MELLINGA

OKNA
VŠECH
OBÝVAKŮ
VYHLÍŽÍ NA
VÝCHODNÍ
NADVOŘÍ

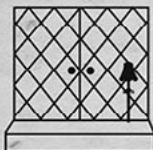
OKNO
JAMESE
MONMOUTHA

OKAP

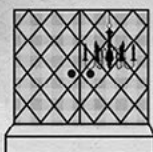
OKNA
VŠECH
LOŽNIC
VYHLÍŽÍ
NA MILL
LANE

OKNO
BERTIEHO
WELLSE

KLENUTÝ PRŮCHOD
NA VÝCHODNÍ
NADVOŘÍ

OKNO
MICHAELA
BUTLERA

KNIHOVNA
NADVOŘÍ

MILL
LANE

PROFESORSKÁ ZAHRADA

KOLEJ SVATÉ LUCIE

Daisy Wellsová – *návštěvnice koleje sv. Lucie*
a předsedkyně detektivního klubu Wellsová
a Wongová

Hazel Wongová – *návštěvnice koleje sv. Lucie*
a místopředsedkyně a tajemnice detektivního klubu
Wellsová a Wongová

Eustacie Mountfitchetová – *profesorka matematiky*
a prateta Daisy a Bertieho Wellsových

Amanda Priceová – *studentka prvního ročníku historie*

KOLEJ MADLA

Albert „Bertie“ Wells – *bratr Daisy Wellsové a student prvního ročníku historie*

Donald Melling – *student prvního ročníku historie a starší bratr Chummyho Mellinga*

Charles „Chummy“ Melling – *student prvního ročníku historie a mladší bratr Donalda Mellinga*

Alfred Čeng – *student prvního ročníku historie*

Michael Butler – *profesor historie*

Moss – *pokojský pro schodiště č. 9*

Pan Perkins – *portýr*

KOLEJ SVATÉHO JANA

Alexandr Arkadij – *návštěvník koleje sv. Jana a jeden z předsedů Pinkertonů juniorů*

George Mukherdží – *návštěvník koleje sv. Jana, jeden z předsedů Pinkertonů juniorů a mladší bratr Harolda Mukherdžího*

Harold Mukherdží – *student prvního ročníku historie a starší bratr George Mukherdžího*

POZNÁMKA KE CAMBRIDGESKÝM KOLEJÍM

Madla není opravdová cambridgeská kolej. Zvuk jejího jména jsem si vypůjčila od koleje sv. Magdaleny, kterou mají na Oxfordské univerzitě – Magdalenu tam přezdívalí Madla, což mi vždycky připadalo hrozně srandovní. Kolej svaté Lucie taky neexistuje, ačkoli vychází z názvu ženských kolejí, jež tehdy byly jak na Oxfordu, tak na Cambridge. Kolej svatého Jana je skutečná, tak jako většina ostatních míst, která v knize zmiňuju. Jenom tu vraždu jsem si celou vymyslela...

❧ ČÁST PRVNÍ ❧

DETEKTIVNÍ KLUB
MÁ VÁNOČNÍ
PRÁZDNINY

1

„Nikdo nezemřel – *prozatím*,“ pronesla Daisy ponuře.

Do Vánoc zbývaly dva dny a my jsme vysedávali v čajovně Fitzbillies v Cambridge. A jak jsme tak seděli, jen Daisy, Alexandr, George a já, napadlo mě, jestli se dospělým kolem nás nezdáme jako prapodivná banda. Daisy, vysoké, štíhlé a oděné do šik kabátku s kožešinovým límcem, už sice bude patnáct, ale já mám pořád kulatý obličejík a můj vzrůst je mírně řečeno neuspokojivý. Řekla bych, že lidé u okolních stolů nás měli za dětičky, co si sem přišly hrát na dospěláky – kdyby však tušili, o čem se ve skutečnosti bavíme, nejspíš by je to pořádně překvapilo.

„Uznávám, že v tomto případě *prozatím* nejde o smrt,“ pokračovala Daisy, „to se však může kdykoli změnit. A jestli přece jen dojde na vraždu, Hazel a já budeme v jednoznačné výhodě. Vyřešily jsme už –“

„Už čtyři vraždy, my *víme*,“ přerušil ji George. „To ale neznamená, že jste lepší detektivní klub než my.“

„To si povíme,“ zavrčela Daisy a upřela na něj výhružný pohled. „Nicméně. Pojdme probrat tu sázku.“

Jak vidíte, jsme větší dospěláci, než na první pohled vypadáme, protože jsme všichni čtyři detektivové, členové a členky dvou přísně tajných detektivních klubů, jmenovitě detektivního klubu Wellsová a Wongová a Pinkertonů juniorů. Já a Daisy jsme skutečně vyřešily už čtyři případy vražd – a nyní se zdálo, že možná brzy přibude pátý.

Je pravda, že informací zatím máme poskrovnu, ale jak říká Daisy, dobří detektivové musejí umět popadnout příležitost za pačesy. V den, kdy jsme s Daisy dorazily do Cambridge, jsme slyšely a viděly vysoce podezřelé věci. Skutečnost, že máme vánoční prázdniny a trávíme je na cizí koleji v cizím městě, nás od vyšetřování neodradí. Pracovat i za krajně nezvyklých okolností jsme koneckonců zvyklé; nebude to poprvé. Ve skutečnosti je tenhle případ neobvyklý především proto, že ho nebudeme vyšetřovat samy.

Daisy a já jsme se totiž rozhodly změřit síly s Pinkertony juniory, detektivním klubem Alexandra a George. Daisy se na ně dívá svrchu, protože ještě žádnou vraždu nevyšetřovali, já ale vím, že jsou to i přesto velmi dobří

detektivové. Alexandr nám loni v létě pomohl se Záhadou zamčeného kupé a on i George nám také radili s Vraždou u vatry, k níž došlo teprve před měsícem. Krom toho jsem od Alexandra věděla o dalších případech, které společně s Georgem vyřešili – ze všech vstávaly vlasy na hlavě a našemu klubu by daly pořádně zabrat.

Jistě, konkurenci jsme při vyšetřování už zažily, nikdy jsme ale *nevěděly*, že s někým soutěžíme. S Daisy jsme velmi zásadové, pokud jde o odtajňování našeho detektivního klubu dospělákům. Mám ale neodbytný pocit, že Alexandr a George budou mnohem náročnější soupeři než doktor Sandwich, ten pošetilý amatérský detektiv, jenž se (neúspěšně) pokusil vyřešit Záhadu zamčeného kupé. Jsou to koneckonců dospěláci, kdo zpravidla podceňuje děti. Děti se navzájem nepodceňují nikdy.

Zřejmě bych měla objasnit, jak jsme se s Daisy o případu vůbec dozvěděly. Všechno to začalo včera, když jsme přijely do Cambdridge a setkaly se s jejím bratrem Bertiem.

2

Z Deepdeanu jsme vlakem vyrazily v neděli ráno. Na deepdeanské nádraží nás ochrannitelsky doprovodila vychovatelka z koleje a do rukou nám vrazila sendviče zabalené ve voskovaném papíru (spořádaly jsme je dřív, než vlak stačil vyrazit ze stanice, a pak toho litovaly, když se nachýlil čas oběda). S tím mastným voskovaným papírem jako bychom však po jídle odložily stranou i celé uplynulé pololetí, včetně hádek a vzájemného soupeření, a zejména pak případ, na němž jsme od Noci Guye Fawkesa pracovaly. Vydechla jsem a cítila, jak mě školní starosti opouštějí.

Daisy vytáhla z tašky *Oxfordského anonyma* od Dorothy L. Sayersové a položila ho tak, aby levá polovina knihy spočívala na mém koleni a pravá na jejím. Plán byl číst si společně – ačkoli ve skutečnosti Daisy prolisťovala prvních dvacet stránek takovou rychlostí, že jsem stačila pochytat sotva polovinu slov, a pak se zadívala na

holé, omrzlé kopce, kolem kterých vlak uháněl. Pocho-pitelně si zabrala místo u okna.

Bylo zřejmé, že *Oxfordský anonym* zdaleka nesplňuje Daisyiny požadavky na detektivní román, ale i tak jsem prolétla ještě pár dalších stránek a vždy je co nejšetrněji zasunula Daisy pod prsty. Pak jsem do ní šťouchla. Vypadala zamyšleně a mě zajímalo, co na knihu říká.

„Určitě se to ještě rozjede!“ povzbudila jsem ji.

Daisy se ke mně vyjeveně obrátila. „Ále, tohle mě netrápí!“ ujistila mě. „Přemýšlela jsem o Cambridge. Jen si to představ, Hazel. Celé město budeme mít jen pro sebe, žádní otravní dospěláci nám nebudou poroučet, co smíme a co ne!“

Usmála jsem se na ni. Celé město jen pro sebe – město (ačkoli to bych před Daisy nikdy nahlas nevyslovila), ve kterém se navíc nachází Alexandr Arkadij.

Daisy a já jsme Alexandra poznaly v létě v Orient expresu. Od té doby si s ním dopisuju a za tu dobu jsme se stačili velice dobře poznat. Jeho nejlepšího přítele George jsem ještě nikdy neviděla, a Daisy taky ne, ale věděly jsme, že tvoří druhou polovičku Pinkertonů juniorů. Vyšetřování Vraždy u vatry se kluci přímo neúčastnili – byli tou dobou ve vlastní škole, míle a míle od nás –, ale v dopisech nám nadhazovali návrhy a postřehy k případu a musím říct, že nám dost pomohli.

Alexandr už byl v Cambridge, kam přijel na vánoční prázdniny spolu s Georgem a Georgeovým starším bratrem, Haroldem, který studuje na koleji svatého Jana. Oba chlapce sem poslali jejich otcové, aby si prohlédli univerzitu, kde budou jednou studovat, a koncem zimního pololetí nám Alexandr navrhl, abychom dorazily také.

Pozvání si dokonale načasoval. Dělal jsem si starosti, kde letos s Daisy strávíme Vánoce. Já během vánočních prázdnin domů nemůžu, protože moje rodina žije v Hongkongu a cesta tam by znamenala strávit tři týdny na několika různých lodích. Loni jsem jela s Daisy do Fallingfordu – jenže po tom, k čemu tam došlo letos o Velikonocích, můj otec není dvakrát nadšený z představy, že bych se tam měla vrátit. Daisy navíc zpravidla ztuhne a stáhne se do sebe, kdykoli na návštěvu doma přijde řeč.

O tom, zda Daisy bude smět strávit Vánoce v Cambridge, nikdy nebylo pochyb. Její starší bratr Bertie studuje na Madle. Přímo na Madlu by Daisy sama nemohla, to se rozumí – je to pánská kolej a dámské návštěvy tam zkrátka nesmějí, dokonce ani mladší sestry ne. Naštěstí se ale naskytla příležitost ubytovat se u její staré pratetičky Eustacie, profesorky matematiky na jedné z dívčích kolejí, svaté Lucii. (Cambridgeská univerzita je rozdělená

do několika různých kolejí, kde studenti bydlí a studují. Profesor je zkrátka univerzitní učitel, který má tyto studenty na starost, a Daisyina prateta podle všeho patří k těm nejvýznamnějším.)

Se mnou už to bylo těžší. Mého otce ani trochu nenadchlo množství vražd, ke kterým jsem se v poslední době nachomýtl. Dává to za vinu hlavně Daisy, takže jsem měla obavy, aby mě s ní do cizího města plného studentů-mužů vůbec pustil. Když jsem ale sebrala odvalu a požádala ho o svolení, okamžitě souhlasil. Sám totiž na Cambridge před mnoha lety studoval a chová na něj výhradně šťastné a akademické vzpomínky, žádné nebezpečné.

Po telefonu mi o univerzitě obšírně vypravoval a pak znovu v obsáhlém dopise, takže jsem už několik týdnů předtím, než jsme nastoupily do vlaku, fantazírovala, jaký asi povedu život, jestli uspěju u deepdeanských závěrečných zkoušek a přijmou mě na Cambridge. Univerzitní diplom nedostanu, protože ten se na Cambridge ženám neudílí (když jsem se to dozvěděla, docela mě to pobouřilo, ale zřejmě je to jen jedna z položek na dlouhém seznamu věcí, které ženy nesmějí), ale mohla bych absolvovat stejné kurzy jako muži. Už jsem se viděla, jak se procházím po travnatých nádvořích v černé čapce a taláru, nesu si plnou náruč učených knih, uháním na

kole kolem kaple Královské koleje nebo svačím se svými chytrými spolužáky v některé z cambridgeských čajoven. Tady se konečně stanu opravdovou Angličankou.

Čekala jsem, že nás do Cambridge doprovodí Hetty, Daisyina služebná z Fallingfordu, která se o nás starala v Orient expresu, ale Daisy, po poradě s Bertiem, vyřešila i tenhle oříšek.

„Co moje kamarádka Amanda Priceová?“ navrhl Bertie po telefonu. „Chodí na svatou Lucii, kolej tetičky E., a přes Vánoce letos zůstává ve škole. Tetičce povíme, že na vás dohlédne, ale ve skutečnosti vás pustí, kam si zamanete.“

„A dohlédne na nás tedy?“ zeptala jsem se.

„*Chcete*, aby vás hlídala?“ opáčil Bertie suše.

Nechápala jsem, kam tím míří, dokud do mě Daisy nedloubla a nezakřenila se na mě. „Jo ták!“ vyjekla jsem. „Takže budeme bez doprovodu?“

„Ty jsi ale hlavička, Bertie,“ pochválila ho Daisy spokojeně. „Nikdo nám nebude dýchat na krk! Užijeme si daleko víc legrace!“

Pomyslela jsem na Hetty a zahryzly se do mě výčitky svědomí – zároveň jsem si ale uvědomila, jak moc se mi představa, že nás dospělí nechají na pokoji, zamlouvá. I v Orient expresu jsem si připadala tak trochu jako ve škole. Teď ale konečně dostaneme příležitost být

skoropatnáctileté. Nikdo s námi nebude jednat jako s holčičkami z jeslí. Je to vážně otrava, když se dospěláci snaží děti chránit, jako bychom i my nebyly na nejlepší cestě stát se dospělačkami. Potřebujeme se zorientovat ve světě, a jestli se kvůli tomu musíme plížit a lhát, je to jen a jen jejich vina.

Vyhlédla jsem přes Daisyino rameno z okna vlaku, a když na bledém obzoru konečně vykoukly štíhlé cambridgeské věžičky, elegantní a pohádkové, téměř jsem cítila, jak stárnu.

3

V Cambridge jsme vystoupily na peron, s pomocí vlakových stevardů, kteří nám zpod schůdků podali ruku a zařídili, aby nám portýři odnesli kufry na kolej svaté Lucie. Měla jsem pocit, že právě začíná něco významného. Zadívala jsem se na Daisy, jak se v kabátu s kožešinovým límcem vznešeně tyčí nad svým komínkem zavazadel se zlatým monogramem, a došlo mi, že si nacvičuje dospělácký postoj.

Na samotném nádraží panovala neskonalá vřava. Cestou k východu do nás vráželi lidé s náručemi plnými balíčků a objemných knih. Potěšilo mě, že v Cambridge skutečně všichni vypadají chytře.

Davem si k nám razil cestu Bertie. Blondaté vlasy měl delší, než když jsem ho viděla posledně, a krk mu zdobil zbrusu nový motýlek, pořád se ale tak moc podobal Daisy, že jsem se okamžitě uvolnila. Když ji za-

hlédl, zamával oběma rukama nad hlavou a obličej se mu rozzářil širokým úsměvem, jakým se křenívá Daisy při pohledu na něco, z čeho má mimořádnou radost. Ta na okamžik zapoměla na rozvážnost, již si natrénovala na nástupišti. Nadšeně zavřískla, vyrazila k Bertiemu a vrhla se mu kolem krku. Pak od něj odstoupila a zastrčila si rozvrkočené vlasy zpátky pod klobouček.

„Maucta, Šilhoune. Vidím, že pořád nosíš ty příšerné zelené kalhoty,“ řekla láskyplně.

„Maucta, Buclino a Hazel,“ opáčil Bertie, mrkl na ni a formálně se uklonil mým směrem (zarděla jsem se, protože to působilo strašlivě dospělácky). „Tak jo, vy dvě, jde se!“ Provedl nás východem z nádraží, kde jsme na chvilku zastavili na mdlém zimním slunci a trochu se třásli zimou. „Amanda má zpoždění – měli jsme sraz už před deseti minutami, ale zatím se neukázala,“ vysvětlil Bertie. „Poslední dobou je děsně roztržitá, takže doufám, že nezapomněla!“

„A jak to jde na Cambridge?“ zeptala jsem se zdvořile, aby řeč nevázla. Daisy zatím sjížděla pohledem všechny cyklisty míhající se kolem, oči čím dál vyvalenější, jak se snažily pojmut všechno najednou. Kol tu byly mraky, což mě znervózňovalo – zvonky na jejich řídítkách vřiskaly na celé kolo a zdejší provoz se mi nezdál právě nejbezpečnější. S úlekem mě napadlo, jestli

představa, jak Cambridge brázdím na kole, nebyla pouhým zbožným přáním. Mám koneckonců mnohdy co dělat, abych udržela rovnováhu na svých dvou nohách. Balancování na dvou tenoučkých kolech mi připadalo jako strašlivě pokročilá záležitost.

„Páni, přímo fanfárově!“ ujistil mě Bertie. „Jíme si tu jako králové – málem každé odpoledne si u některého z kluků na pokoji dopřáváme limonádu a sněhové pusinky – a minulý týden někdo vyhnal na školní nádvoří ovci.“

„Vážně?“ podivila jsem se. Ty odpolední svačinky mi do představy o Cambridge výborně zapadaly, ovce už méně. „A co přednášky z historie?“

„Ále, co je mi po nich?“ pokrčil Bertie rameny. „Od začátku školního roku jsem nebyl na jedině.“

Daisy přestala sledovat kola. „Jak to, že nechodíš na přednášky?“ zeptala se zostra.

„Proč bych měl? Amanda tam chodí za nás,“ broukl Bertie. „A vůbec, co člověk dělá v prváku, je každému šumák.“

„Nevymýšlej si,“ prohlásila Daisy a protočila panenky.

„Co ty o tom víš, Buclino!“ naježil se Bertie. „Věř mi, je to naprosto běžná věc. Všichni spolužáci to tak dělají. Dokonce i Chummy, a Chummy je třída. Nemusíš si dělat starosti. Jsem starší než ty a vím, co si můžu dovolit.“

„Hmm,“ zamručela Daisy, stále nedůvěřivě. „Kdo je Chummy?“

„Kamarád!“ opáčil Bertie. „Koukni, budu se učit, až bude třeba. Nechápu, proč bych si teď nemohl chvíli užívat, po tom... co se stalo na jaře.“

V Bertieho větách se objevovaly díry, kdykoli si vzpomněl na Fallingford. Vražda, ke které u nich doma došlo, stejně jako proces, jenž následoval, s ním hluboce otráslly.

Pohladila jsem Daisy po paži. Bylo vidět, že ji Bertieho odpověď neuspokojila, ale nechtěla jsem, aby se hádali. Chtěla jsem, aby tyhle Vánoce byly veselé.

„Dobrá, jak myslíš,“ vydechla nakonec Daisy a já cítila, že se vedle mě trochu uvolnila. „Dělej si, co chceš. A pověz nám víc o tom Chummym. Vážně se tu s tebou někdo kamarádí?“

„Už jsem ti o něm vyprávěl!“ připomněl jí Bertie. „Tvoří jednu polovičku dvojčat Mellingových, Charlese a Donalda. Rodiče jim zemřeli při autonehodě, když byli ještě malí, vzpomínáš?“

„Jó, tihle!“ vyhrkla Daisy. „Mellingové z *Shropshire*!“

Po dvou letech, co Daisy znám, mi bylo jasné, že použila těsnopis po anglicku.

Ve skutečnosti chtěla říct, že Mellingovi vlastní panství a jsou neuvěřitelně za vodou a každým coulem

neuvěřitelně angličtí. Nikdy mě nepřestane ohromovat, jak všichni Angličané vědí z hlavy všechno o ostatních Angličanech, aniž by si to museli někam zapisovat.

„Donald přišel na svět jako první, víd?“ pokračovala Daisy. „Panečku! Vždycky mě zajímalo, jestli to Chummyho neštve. Stačilo se narodit o pět minut dřív a celé jmění by zdědil on.“

„Ty jsi příšera,“ zahučel Bertie, ovšem s láskou. „Nicméně – asi štve. Je to prostě smůla. Chummy přitom působí jako ten starší. Líp vypadá, a navíc se *chová* jako pravý dědic, chápeš? Vždycky se umí ozvat a o všem rozhoduje. Donald se veze. Je to takový náš ocásek.“

„Tak to mám s Chummym hodně společného,“ poznamenala Daisy uštěpačně. „Pěkný obličej, chytrá hlava – a na bráchu nezbylo nic. Chudák Donald – a Šilhoun.“

„To jsem jako přeslechl,“ zabručel Bertie. „No nic. Navíc mají narozky o Vánocích, 25. prosince, a pořádají ve Velké síni oslavu – má být pro ně oba, ale skoro všechny pozvané vybral Chummy. Zve samozřejmě taky vás – požádal jsem ho o to. Objednal několik jazzových kapel a limonádovou fontánu. Donalda podle mě štve, že Chummy o všem rozhoduje, ale snaží se to nedávat najevo. Pořád za všechny Chummyho kamarády něco

platí. Jenže když se nad tím zamyslíte – kdo by se bavil s Donaldem, když je tu Chummy? Donald se snaží, ale je to prostě... špatná kopie. Není s ním ani z poloviny taková psina. Navíc je děsný smolař! V jednom kuse se mu dějí fakt prapodivné nehody.“

4

„Jak jako *nehody*?“ chytla se toho Daisy s podezíravě přimhouřenýma očima.

„Á, támhle je Amanda, konečně!“ zvolal Bertie a zamával. „Nazdar, Amando!“

Očekávala jsem někoho se šviháckým vzezřením, jakým se vyznačoval Bertie, ve svých zelených kalhotách a s vlasy ulízanými dozadu. Dívka, která právě seskočila z rezavého zeleného kola a hnala se k nám, ale nebyla šik ani zdaleka. Měla robustní, podsaditou figuru, růžové tváře a na hlavě neposlušné hnědé kudrlinky, jež jí trčely zpod vybledlého modrého baretu. Těžko si představit osobu, která by Bertieho připomínala méně.

„Bertie!“ vydechla uštvane, obličej rudý a lesklý. „Promiň, že jdu pozdě. Byla jsem na svaté Lucii, psala esej a úplně zapomněla na čas, a pak navíc Oř potřeboval naolejovat.“

Rozhlédla jsem se, ale po žádném koni nebylo kolem ani památky.

„To mluví o svém kole,“ vysvětlil Bertie a přátelsky se na mě zazubil. „Mando, tohle je moje mladší sestřička Daisy a její kamarádka Hazel. Obě jsou chytřejší, než je zdrávo!“

„Nemel nesmysly!“ ohradila se Daisy světácky. Nerada před lidmi přiznává, jak moc je inteligentní, dokud si není stoprocentně jistá, že jim může důvěřovat.

„Maucta,“ pozdravila Amanda. Teď už nefuněla a bedlivě si nás prohlížela.

„Daisy, Hazel, to je Amanda,“ pokračoval Bertie. „Je to bravurní historička. Bez ní bychom se mohli jít všichni klouzat.“

Obdařil ji veskrze daisyovským úsměvem a já sledovala, jak Amanda taje blahem, přesně jako krevetky, když je svou pozorností poctí Daisy. Chápala jsem, proč Bertiemu s radostí poskytuje své poznámky z přednášek.

„Dobrá,“ chopila se slova Amanda. „Už jsi jim vysvětlil, jak to bude fungovat?“

„Nakousl jsem to,“ opáčil Bertie. „Můžeš jim povědět zbytek, jestli chceš.“

Amanda se obrátila k nám a já si všimla, že jí zpod jemných kadeřavých vlásků vykukují dvě sice unavené, ale zato bystré a odhodlané oči. „Tak jo,“ řekla. „Dobře

mě poslouchajte. Slečna Mountfitchetová mě požádala, abych na vás během vaší návštěvy na Cambridge dohlédla. Chce, abych se od vás nehnula ani na krok, ale na to já nemám čas. Takže uzavřeme dohodu. Budu vás doprovázet na kolej a z koleje a pak si dělejte, co se vám zamane. Kdyby se někdo ptal, řekněte, že jsem byla s vámi. Jasně?“

„Jasně,“ přisvědčila Daisy spěšně. O tomhle paktu jsem věděla předem, ale teď, když jsem se s Amandou setkala osobně, mě začal zarážet.

„A co budeš dělat *ty*, zatímco budeme ve městě?“ zeptala jsem se.

„Psát eseje,“ opáčila Amanda. „Do konce prázdnin jich musím vypracovat celý štos.“

„Manda je dříc,“ prohodil Bertie s úsměvem od ucha k uchu. Zřejmě ji chtěl povzbudit, ale na způsobu, jakým to řekl, se mi něco nelíbilo.

„Bertie vás teď provede po škole, já se musím ještě učit,“ oznámila nám Amanda. Znovu si odhrnula vlasy z obličeje – visely jí přes čelo a tváře jako dešťový mrak a stále se tam vracely, kdykoli si je zastrčila do pinetky nebo pod baret. „Ukáže vám Cambridge a taky Madlu. Kdyby se někdo ptal, byla jsem s vámi. Potkáme se za hodinu před svatou Lucií – než povečeříte na Madle, musíme všichni na čaj se slečnou Mountfitchetovou.“

„*Povečíte?*“ zopakovala po ní zaskočeně Daisy. „Takže ty s námi na Madlu nepůjdeš?“

„Ne,“ odpověděla Amanda stručně.

„Ale proč –“ vyhrkla Daisy, Bertie do ní však dloubl loktem.

„Neřeš to,“ zamručel. „Na viděnou ve čtyři, Mando, hned před tím můstkem na svatou Lucii.“

„Zatím ahoj,“ rozloučila se Amanda. Pokývla na pozdrav nejdřív Bertiemu a pak i nám, načež se vyšvihla zpátky do sedla Oře a vyrazila pryč. Jela velice rychle, kličkovala mezi ostatními cyklisty a já se s nesmírnou zvědavostí dívala za ní.

„Co to mělo znamenat?“ zeptala se Daisy.

„Nic důležitého,“ odbyl ji Bertie. „Tyhle prázky se od Madly drží dál, víc vědět nepotřebujete.“

Daisy na mě pohlédla a věnovala mi významný pohled. Věděla jsem, co znamená. Dělo se tady něco podivného – něco, čemu jsem toužila přijít na kloub stejně jako ona.

„Tak pojďte, vy dvě,“ vyzval nás Bertie. „Před svačinou a večeří vás tady chci pořádně provést.“

„Budou u večeře taky Donald a Chummy?“ zajímalo Daisy. „Zůstávají přes prázky na Madle?“

Bertie přikývl. „Jsou tu. Však jsem ti říkal, že den po Štědrém večeru slaví narozeniny. Bude jim jednadvacet –

jsou starší než my ostatní – a Donald konečně zdědí své jmění. Uvidíme se s nimi dnes u večere, stejně jako s Alexandrem a Georgem – dorazí spolu s Georgeovým bráchou, což je můj kamarád Harold, ze svatojánské koleje. Mimochodem, Buclino, já věděl, že má Harold mladšího bratra George, ale netušil jsem, že je to *tvůj* George!“

„George není můj! Nikdy jsem ho neviděla,“ ohradila se Daisy. „Ani Hazel ne. Ale kamarádí se s Alexandrem.“

„S tím americkým?“ zeptal se Bertie.

„S tím *otravným*,“ opáčila Daisy.

To zamrzelo. Je pravda, že Alexandr byl v uplynulém pololetí mezi mnou a Daisy zdrojem značné mrzutosti – týkala se ho naše zatím nejošklivější hádka –, ale doufala jsem, že už jsme to překonaly. Hned nato mi tělem projel elektrický výboj vzrušení, když mi došlo, že Alexandra velmi brzo spatřím. Už dnes! Nebyla jsem si jistá, jestli jsem na to zcela připravená.

5

Od nádraží nás čekala ještě dlouhá cesta. Lemovaly ji bílé domy s velikými okny, před každým z nich několik krásných holých stromů. Bertie nás průběžně upozorňoval na zajímavosti.

„Koukněte támhle – to je Parkerův plácek! Tam se v létě hrává kriket. Strašně pěkné místo.“

Rozhlížela jsem se a rozhlížela a měla jsem co dělat, abych nezavýskla radostí. Přímo před námi se prostíralo celé Cambridge, samý kámen, tráva a socha. Všechno tu bylo staré a tak nádherné, že mi docházela slova. Každou chvíli jsme míjeli klenuté portály, co vypadaly jako vchody do jiných, tajných světů – za nimi bylo možné zhlédnout upravené trávníky s fontánami a cestičkami, po nichž se procházeli pánové v černých čapkách a talárech.

Zdálo se, že ke každickému místu, kolem kterého nás Bertie vedl, se váže nějaký příběh – staré dubové dveře,

za nimiž se jeden student druhého ročníku schoval před policistou; vysoká zeď, za kterou ulétla Haroldovi čapka, a tak ji musel tajně přelézt, zatímco ostatní drželi stráž; nebo křivolaká ulice dlážděná kočičími hlavami, nad níž se skláněly větve stromů a která vedla do vynikající krčmy. Trvalo téměř deset minut, než jsme stanuli před vznosnou kamennou budovou obehnanou zábradlím a Bertie se konečně vrátil k tématu nehod.

„Herdek!“ vyhrkl náhle s pohledem upřeným vzhůru. „Měli by být opatrnější! Někdo nechal botu na budově senátu.“

Napadlo mě, že snad mluví z cesty, ale mýlila jsem se. Nahoře, na římse zhruba šest metrů nad námi, leželo cosi, co vypadalo jako teniska.

„Jak se tam dostala?“ nechápala jsem.

Bertie se na ni zahleděl. „Buclino, Hazel, slibujete, že to, co vám teď řeknu, nikomu neprozradíte?“

„Samozřejmě,“ ujistila ho Daisy a protočila oči v sloup. „Ani muk!“

„Určitě? Je to důležité,“ naléhal Bertie. „A jestli to slíbíte a pak to někomu vyzvoníte, pomažete zpátky na Deepdean.“

To byla skutečně děsivá pohružka a Daisy zružověla a hned nato zbledla. Nakrčila nos. „Tak – tak dobrá,“ přikývla. „Nejsem žádná práškačka. Ani Hazel ne.“

„Nic nepovím,“ přisvědčila jsem. „Přisahám.“

„Fajn,“ řekl Bertie a ztišil hlas. „Tak tedy. Někteří z nás... lezou.“

„To já přece vím!“ vyhrkla Daisy. „O tom už jsi mi vyprávěl.“

„Pššš! Neříkal jsem, že je to tajné?“ sykl Bertie ještě tišeji. „Takže tak. Jsem Noční lezec. Je nás celá parta – přísně tajná parta – studentů, kteří v noci vyrážejí do ulic a šplhají po budovách.“

Užasle jsem se rozhlédla po cambridgeských věžích, věžičkách a chrlicích. Byly tak vysoko nad námi – ne-uměla jsem si představit, jak na taková místa může někdo vylézt, aniž by ho to stálo život.

„Dělají se kolem toho neuvěřitelné tajnosti,“ zdůraznil znovu Bertie. „Koho chytí, toho vylijou – to jako že ho vyhodí ze školy, Hazel. Člověk zná pouze členy své vlastní sekce klubu – takže když se nechá chytit, nemůže vyzradit příliš mnoho dalších jmen. V naší sekci je nás pět – Chummy, Donald, Harold, ještě jeden klučina jménem Alfred a já. My čtyři máme všichni ložnici na stejném schodišti a Harold bydlí na svatém Janovi. Všichni studujeme historii, tak jsme se taky seznámili. Scházíme se po půlnoci na střeše Madly a plánujeme, kam vyrazit. Je to vzrůšo jako hrom – ještě větší než horolezení. Používat se smí jen ruce a chodidla, jen občas drát

nebo lano, když opravdu není zbytlí. Což mi připomíná, že právě takhle došlo k Donaldově poslední nehodě – jeho zatím nejhorší, když nad tím tak přemýšlím.“

„Aha?“ pobídla ho Daisy. „Povídej!“

„Víte, když šplháme, z nějakého důvodu je to vždycky Donald, kdo se dostane do úzkých. Přetrhne se mu lano nebo se oddrolí kus zdi, o který se zrovna opře. Děláme si z něj kvůli tomu legraci. Minulý týden jsme všichni společně lezli tady na senátní budovu – celkem náročný výstup, ale my už ho známe. Všichni jsme ho mockrát zdolali. Na jednom místě se šplhá po okapu a pak člověk musí sáhnout nad sebe po přečnávajícím kusu kamene. Chummy lezl jako první a Donald byl pod ním – a najednou, z ničeho nic, kus kamenné zdi odpadl a zřítíl se přímo na něj.

Naštěstí měl zrovna paže nad hlavou, takže to schytil hlavně do nich, ale spadl o povážlivý kus, až na další římsu. Všichni jsme k němu přispěchali – kabát měl roztržený a ruce celé podrápané. Taký utržil pořádnou šlupku do hlavy – krev měl až na košili, takže když ji předával Mossovi k vyprání, musel předstírat, že naboural na kole do zdi. Moss je náš pokojský, mimochodem – což znamená něco jako služebná. Dohlíží na nás na všechny, co máme ložnice u schodiště číslo devět, uklízí nám pokoje a tak podobně. Toho poznáte později. No